

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. N.**, bytem, zastoupeného Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Brno, Kopečná 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. KUJI 14910/2016, sp. zn. OOSČ 39/2016 OOSC/16/JN,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 14910/2016, sp. zn. OOSČ 39/2016 OOSC/16/JN ze dne 16. 2. 2016. Rozhodnutím uvedeného správního orgánu bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 16. 4. 2015 v 10:30 hod. na ulici Pražská v obci Třebíč ve směru jízdy k obci Červená hospoda, jel jako řidič motorového vozidla tov. zn. a při

řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj a nebyl na za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem.

Tímto jednáním údajně porušil povinnost uloženou mu ust. § 6 odst. 1 a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Za to se mu podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 1.700 Kč a dále úhrada nákladů řízení 1.000 Kč.

I přes provedená řízení před oběma orgány je žalobce nucen poukázat na rozpory ve výpovědích službu konajících policistů.

Ve věci i nadále namítá, že jak uvedeno ve skutkové větě, byl obviněn a nakonec i uznán vinným z toho, že dne 16. 4. 2015 v 10.30 hod. držel v ruce telefonní přístroj. Již ze samotné skutkové věty je tento přesný časový údaj naprosto zbytečný za situace, kdy ani po provedeném dokazování není známo, kde, jak, v jaké výšce a v jaké ruce měl držet jakousi věc, podobající se telefonu. Podotýká, že k dané době, tj. 16. 4. 2016 byly na českém trhu běžně dostupné telefony již od rozměrů: šířka, výška, tloušťka - 44 x 50 x 17mm. Žalobcova přivřená dlaň má délku 12 cm. Za této situace, kdy nebyl uveden typ a velikost telefonu, je otázkou, jaký telefon vůbec měl a za situace, kdy se jednalo o „kolibří“ telefon, není jasné, co vůbec mohli zasahující policisté z úrovně jejich výhledových pohledů ve směru vozidla žalobce skutečně vidět. Navíc každý z policistů viděl telefon v jiné ruce, jeden jak uvedl v levé, druhý poté v pravé. Pakliže bychom tedy uvěřili tvrzení policistů, jak tomu naprosto nedůvodně činí správní orgán, musel by mít žalobce telefony dva, tj. v každé ruce jeden, kdy samozřejmě zůstává otázkou, jak by poté řídil.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti a zejména technická data má za to, že žalobcem údajně držený telefon by nemohl být v žádném případě viděn z pohledu zasahujících policistů. Podotýká, že je pravák, a pokud telefonuje, drží telefon zásadně v pravé ruce, poněvadž v opačném případě by dozajista způsobil kolizi. Dále uvedl, že s ohledem na možné oslnění používá v letních měsících sluneční brýle, které uchovává v černém umělohmotném obalu, a které daného dne dle světelných podmínek nasazoval a snímal, tj. vracel je do obalu, který samozřejmě musel držet.

Z výsledku policistů je patrné, že trpí selektivní pamětí, kdy si paradoxně pamatují toliko fakta svědčící v neprospěch žalobce, kdy vůbec nereflektují skutečnosti, zda v autě byla či nebyla handsfree sada, prokazatelně tam byla a žalobce chtěl předvést její funkčnost, policisté to však odmítli, že je to nezajímá, a že to není v zákoně.

Policisté si sice nepamatují, že žalobce měl v daný den (bylo jasno a teplota hodně přes 20° Celsia) sluneční brýle, na což je opakovaně upozorňoval, skutečnost, že dozajista držel telefon, tvrdí naprosto spolehlivě, nicméně jaký telefon, jaké značky a jakých rozměrů nejsou schopni určit.

Za této situace policisté tím, že nezkontrolovali funkčnost handsfree sady, tzn., neztotožnili telefon, neprovedli jeho důkaz např. jeho fotografií nebo písemným záznamem

s označením typu a barvy, čímž neuvedli typ a velikost telefonu, sami nastolili důkazní nouzi, kterou již nelze více zhojit.

Podotýkal, že je absurdní, aby člověk mohl vnímat lidskými smysly a s určitostí tvrdit, že držel v ruce telefon uvedených rozměrů, na vzdálenost a za podmínek, které panovaly v den zásahu policistů.

Přes opakované návrhy žalobce, aby řízení bylo doplněno důkazem výhledových poměrů, kdy opatří k tomu různé mobilní telefony všech možných rozměrů vyskytujících se k danému dni na českém trhu a srovnatelný nákladní automobil, přičemž jediné tak dojde k objektivnímu závěru, co a jak mohli zasahující policisté vůbec spatřit, správní orgán na objektivní zjištění rozhodných skutečností zcela rezignoval.

V opačném případě je žalobce názoru, že o tom, že držel v daný den konkrétní hovorové zařízení v ruce, neexistuje žádný důkaz, krom tvrzení policie o tom, že žalobce snad měl něco držet v ruce.

Uvedl, že je naprosto nepřipustné nahrazovat důkazy bez dalšího toliko shodným tvrzením policistů, což je v rozporu se základními zásadami a požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tj. zásadou zákazu zneužití pravomoci, zásadou legality a hlavně se zásadou nestranného přístupu.

Totéž platí i pro žalobcovo údajné nepřipoutání pásy. Policisté sice jeli za ním, nicméně mezi nimi bylo několik vozidel, sami policisté uvedli, že poté, co žalobce zastavil, uběhlo asi 8 sekund, což je doba, kdy žalobce po zastavení svého vozidla odepnul pásy.

Důrazně popírá, že by kdy policistům uvedl, že jezdí nepřipoután a při řízení vozidla počítá na kalkulačce. Toto tvrzení policistů považuje za naprosto směšné a zcestné, kdy již z povahy věci je krajně nepravděpodobné.

Myslí si, že důkazní nouzi, v níž se správní orgán nachází, nelze zhojit souhlasným prohlášením policistů, kteří navíc měli dostatek času a možností, aby svá tvrzení na místě údajného přestupku řádně zdokumentovali. To, že tak neučinili, nemůže jít k tíži žalobce.

Je úsměvné, že správní orgán jejich rozporuplný výsledek hodnotí pouze, jak potřebuje. Účelově omlouvá, že každý uvádí jinou ruku, nicméně to, co údajný přestupce uváděl, ví i s odstupem více jak tří měsíců a množství kontrolovaných řidičů naprosto přesně. S ohledem na rozpory, kterou rukou žalobce měl držet telefon, je zřejmé, že na tuto otázku však „připraveni“ nebyli.

Jinými slovy policisté viděli přesně to něco, za co žalobce mohli pokutovat. Co to vůbec bylo, je pro ně nepodstatné. Byl to prostě telefon.

Nezákonné je však to, že to nezajímá správní orgán. Přitom s ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu musí správní orgán dostatečně (tj. tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti) objasnit všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke stíhanému skutku, zda je přestupkem a v případě, že ano, jakou má konkrétní závažnost, resp. jaký zájem chráněný zákonem byl jednáním obviněného ohrožen či porušen. Rozhodnutí je tak v daném smyslu nepřezkoumatelné.

Napadené rozhodnutí je tak nezákonné a žalobce proto navrhoval, aby jej soud zrušil svým rozsudkem a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žádal také, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobní body uvedené v předložené žalobě se v zásadě shodují s námitkami, které žalobce již uplatnil jako námitky odvolací, se kterými se žalovaný podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, odkázal se žalovaný se svým vyjádřením k žalobě právě na odůvodnění svého rozhodnutí. Má za to, že v předmětné věci byl provedeným dokazováním spolehlivě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného stavu věci bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.

Ze správního spisu zjistil soud pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti:

16. 4. 2016 byl sepsán policisty pprap. M. D. a pprap. V. Ř. Úřední záznam, v němž uvedeno, že uvedeného dne v 10:30 hod. si hlídka všimla na ul. Pražská v Třebíči vozidla tov. zn., kdy toto vozidlo jelo po ulici Pražská směrem na obec Červená hospoda. Řidič tohoto vozidla, muž, byl za jízdy nepřipoután bezpečnostním pásem a navíc držel v pravé ruce telefonní přístroj. Z tohoto důvodu se hlídka rozhodla vozidlo zastavit a zkontrolovat. Vozidlo se hlídce podařilo zastavit bezpečně za pomoci rozsvíceného modrého majáku a červeného nápisu „STOP“ až v 10:34 hod. v obci Červená hospoda ve směru na obec Markvartice těsně za křižovatkou na Okříšky. Řidič po celou tuto dobu byl stále nepřipoután bezpečnostním pásem. Hlídka řidiči sdělila, že vzhledem k tomu, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, kdy porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., a že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, kdy porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, mu za tyto přestupky bude uložena bloková pokuta. Na to pan M. N. hlídce po poučení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb. uvedl, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, že když jede po Třebíči, tak se nepoutá. Bezpečnostním pásem se poutá, pokud jede dál nebo pokud jede po dálnici. Dále uvedl, že za jízdy netelefonoval, pouze držel v ruce telefon, na kterém měl zapnutou kalkulačku a počítal něco svému kolegovi, který seděl na místě spolujezdce. Poté ještě uvedl, že pokud jsou tyto přestupky za body, tak žádnou pokutu nezaplatí, protože má už dost bodů a potřebuje řidičský průkaz, a proto na místě žádnou pokutu nezaplatí, raději se zkusí nechat oznámit správnímu orgánu. To je vše, co na místě hlídce k celé věci uvedl. Hlídka následně přestupce řádně poučila, že pokud s blokovou pokutou nesouhlasí, bude celé jeho přestupkové jednání zadokumentováno a poté oznámeno k projednání příslušnému správnímu orgánu. Toto vzal jmenovaný na vědomí.

Téhož dne oznamovala PČR, Krajské ředitelství policie Vysočina, Územní odbor Třebíč, Obvodní oddělení Třebíč, podezření ze spáchání uvedených přestupků MěÚ Třebíč.

20. 5. 2015 MěÚ Třebíč, odbor správních činností pod č. j.: OSČ-162/2015-3/Tu vydal Příkaz, v němž uvedl, že obviněný M. N. je vinen ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 16. 4. 2015

v 10:30 hod. na ulici Pražská v obci Třebíč ve směru jízdy k obci Červená hospoda jel jako řidič motorového vozidla tov. zn. a při řízení vozidla držel v pravé ruce telefonní přístroj a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

Proti tomuto Příkazu žalobce v zákonem stanovené lhůtě podal odpor, když nesouhlasil s tím, že by se měl uvedených dvou přestupků dopustit, uvedl, že je pravdou, že v dobu, kterou PČR uvádí, jel a byl zastaven příslušníkem policie. Toto vozidlo zastavilo za křižovatkou, tedy celou tuto dobu vozidlo muselo jet za žalobcem, a jelikož řídí vozidlo devítimístné, kde jsou vzadu tmavá skla, nemůže nikdo tvrdit, že jel po celou dobu nepřipoutaný a rovněž žalobce při zastavení vozidla vystoupil a šel dozadu za vozidlo, tedy by se musel před vystoupením odpoutat. Předpokládá, že jel v obci rychlostí 40-50 km/hod. a je možné, že se mohli příslušníci přehlédnout. Dále se uvádí, že držel telefonní přístroj. Na místě ihned řekl, že určitě netelefonoval, jelikož při telefonování používá sadu pro bezkontaktní telefonování. Na tvrzení příslušníka, který tvrdil, že žalobce držel telefon v ruce, opravdu řekl, že v tomto případě by ho používal jako kalkulačku. Nicméně ve vozidle má kalkulačku, také iPod, který se dá používat k hovorům. Je pravdou, že se nechtěl hádat, zda se v Třebíči stihl či nestihl připoutat a uvažoval o úhradě pokuty, ačkoliv si své viny nebyl vědom. Při tomto rozhovoru narazili na otázku bodů. Právě proto odmítl podepsat a přiznat se k tomu, že přestupek udělal. Nicméně pokud je mu známo, v současné době má dva body, které by se měly odmazat v 11/2015. Po tomto datu by měl být bez trestných bodů. Tedy určitě mu nehrozilo něco takového jako ztráta řidičského průkazu. Dále je „zavádějící“, že by se měl opakovaně dopouštět přestupků. Ročně najezdí cca 80 - 90.000 km, a pokud někde místo opravy a úpravy vozovky je problém vyřešen způsobem snížením rychlosti, např. o 10 km/hod., může se stát, že toto lze přehlédnout. Vzhledem k počtu ujetých kilometrů a zaplacených pokut se nepokládá za řidiče, který by soustavně porušoval silniční pravidla. Pokud mu budou předloženy důkazy o spáchání přestupku, je ochoten okamžitě zaplatit příslušnou pokutu. Pokud si ovšem není vědom toho, že by výše uvedené přestupky na 100% udělal a kromě peněz by mu byly přičteny další body, nemůže s rozhodnutím souhlasit.

Správní orgán I. stupně pak nařídil ústní projednání přestupku na den 29. 6. 2015, ke kterému předvolal obviněného z přestupku a dále jako svědky policisty pprap. V. Ř. a pprap. M. D.

K nařízenému jednání se žalobce omluvil pro zdravotní problémy, správní orgán v úředním záznamu sdělil, že vzhledem k tomu, že se jedná o první omluvu, správní orgán obviněnému vyhověl. Další jednání pak bylo nařízeno na den 22. 7. 2015, k němuž byl předvolán jak žalobce, tak také uvedení dva policisté.

K nařízenému jednání se dostavil zástupce žalobce za Mgr. Davida Obenraucha, advokát Mgr. Vladimír Partl.

Bylo sděleno obvinění, dále postoupené Oznámení o přestupku z 16. 4. 2015 a Úřední záznam Policie ČR z uvedeného dne, dále pak poučení o právech účastníka řízení, kdy poté zástupce obviněného sdělil, že tento nesouhlasí s obviněním z přestupků, které jsou mu kladeny za vinu s tím, že se daného jednání nedopustil. Dále sdělil, že se k věci vyjádří po výslechu svědků a bude případně navrhnout provedení dalších důkazů ve věci.

Svědek pprap. M. D. k věci uvedl, že dne 16. 4. 2015 v dopoledních hodinách vykonával silniční dohled nad bezpečností silničního provozu v Městské části Borovina jako

motorizovaná hlídka. Silniční dohled vykonával spolu s pprap. V. Ř. Chvíli po 10:00 hod. se postavili na ulici Špitálka, která je kolmá na ulici Pražská, přední část vozu směřovala k ulici Pražská. Toto místo si vybírají často, protože ulice na Špitálce je mírně vyvýšena nad ulici Pražská a policisté zde tedy mají dobrý výhled do vozidel, která se pohybují po ulici Pražská. Asi kolem půl jedenácté si všimli vozidla, jednalo o Mercedes-Benz Sprinter šedé barvy, kdy toto vozidlo jelo od centra města k obci Červená hospoda. Ve vozidle si všimli jak řidiče, tak spolujezdce. Řidič, když je míjel, tak byl nepřipoutaný bezpečnostním pásem, to bylo zřetelně vidět, protože pás ve vozidle visel a navíc držel v pravé ruce telefonní přístroj, držel ho v oblasti kousek nad volantem, neměl ho u ucha a spolujezdec byl připoután bezpečnostním pásem, což bylo také vidět. Vzhledem k tomuto zjištění se rozhodli policisté vozidlo zastavit a zkontrolovat. Za vozidlem jeli celou dobu až do obce Červená hospoda, kde za křižovatkou na Okříšky bylo vozidlo zastaveno. Jednalo se o bezpečné místo pro zastavení jak policistů, tak řidiče. Když přistoupili k vozidlu a řidiče vyzvali k předložení potřebných dokladů, řidič byl stále nepřipoután bezpečnostním pásem, telefon již v ruce nedržel. Řidič předložil všechny potřebné doklady k řízení vozidla, které byly v pořádku. Vyzvali řidiče k provedení dechové zkoušky, která byla negativní. Sdělili řidiči, jakých se dopustil přestupků, a zeptali se ho, proč držel v ruce telefonní přístroj, on odpověděl, že počítal novo svému spolujezdci a na dotaz, proč nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, uvedl, že se po Třebíči nepoutá, že se poutá po dálnici nebo rychlostních silnicích. Následně bylo řidiči sděleno, jakých přestupků se dopustil, a že za to mu bude udělena bloková pokuta. Řidič uvedl, že je si přestupků vědom, ale že ví, že jsou bodové, řízení ho živí, tudíž body nechce a chtěl se s policisty domluvit na jiném přestupku, který je bezbodový. Na to mu bylo sděleno, že takto to vyřešit nejde. Řidič řekl, že blokovou pokutu nezaplatí a raději to zkusí u správního řízení.

Na otázky správního orgánu svědek uvedl, že on policejní vozidlo řídil, kolegyně byla velitelem hlídky. Dále sdělil, že obviněný z přestupků nejel ve vozidle sám, seděl na místě řidiče, druhý muž seděl na místě spolujezdce. Viditelnost v uvedenou dobu byla dobrá, byl také dobrý výhled, oba policisté viděli řidiče nezávisle na sobě a oba si byli jistí, jak s pásem, tak s telefonem. Uvedl, že zřetelně viděl, že řidič vozidla není připoután a také to, že drží telefonní přístroj. K vozidlu obviněného z přestupku uvedl, že ho po celou dobu, kdy jeli za ním, měli v očním kontaktu, mezi ně se zařadilo ještě jedno nebo dvě vozidla, ale měli vozidlo po celou dobu v očním kontaktu.

Na dotaz zástupce obviněného z přestupku, kdo z policistů reagoval ve vztahu k tomu druhému, že přestupek vidí, uvedl, že reagovali téměř současně, není si jistý, kdo to řekl jako první. Dále na dotaz, kolik takových přestupků řešili během měsíce dubna, uvedl, že jich bylo hodně, tak čtyři denně, hlavně se to týká pásů. Na dotaz, jak dlouhá doba uběhla od doby zastavení služebního vozidla a zastavení vozidla řidiče obviněného z přestupku, přesněji doba, kdy z vozidla vystoupili policisté a přistoupili k vozidlu řidiče, svědek uvedl, že vozidlo začali zastavovat modrým majákem s nápisem STOP až v obci Červená hospoda. Muž zastavil za křižovatkou, policisté zastavili asi 3 m za ním. Jednalo se o velmi krátkou dobu, asi 8 sekund od vystoupení policistů z vozidla a přejítí k vozidlu řidiče N.

Na dotaz, zda může specifikovat rozměry, značku, barvu telefonu, se kterým měl obviněný telefonovat, svědek uvedl, že barvu ani značku neví, to nebylo možno rozpoznat, ví, že telefon určitě nebyl bílý, myslí si, že se jednalo o dotykový telefon, ale není si jistý, řidič ho policistům už neukazoval. Na další dotaz pak uvedl, že řidiče ani nevyzvali, aby jim telefon ukázal. Přiznal se, že držel telefon a zdůrazňoval, že netelefonoval, jenom ho držel a počítal na kalkulačce. Na další dotaz, jaká byla vzdálenost mezi stanovištěm policejního

vozidla a místem projíždějícího vozidla, svědek uvedl, že vozidla žalobce si všimli dříve, než řidič dojel na jejich úroveň. Když dojel na jejich úroveň, jednalo se asi o 6 m.

Svědce V. Ř. pak uvedla, že dne 16. 4. 2015 v dopoledních hodinách jako motorová hlídka vykonávali silniční dohled nad bezpečností silničního provozu. Silniční dohled vykonávala ona a pprap. M. D. S vozidlem stáli na ulici na Špitálce a projelo kolem nich po ulici Pražská vozidlo. Řidič držel v ruce u ucha telefon a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Jeli za ním. Vozidlo zastavili v obci Červená hospoda. Šli za řidičem, řidič nebyl stále připoután bezpečnostním pásem, vyzvali ho k předložení dokladů od vozidla, což předložil, když se ho ptali na pásy, uvedl, že po Třebíči se nepoutá a telefon, že držel, neboť potřeboval něco spočítat. Dále řekl, že si je vědom, že se dopustil přestupků, že problém se zaplacením pokuty nemá, ale že nechce body. Řidiči chtěli uložit blokovou pokutu, ale když s pokutou nesouhlasil, tak mu sdělili, že bude oznámen správnímu orgánu.

Na dotaz správního orgánu svědkyně uvedla, že ona nebyla řidičem policejního vozidla, seděla na místě spolujezdce. Dále pak sdělila, že řidič nebyl ve vozidle sám, byl tam spolujezdec. K otázce viditelnosti pak uvedla, že bylo jasno a dále sdělila, že měli na řidiče dobrý výhled, místo kde stáli je vyvýšené a do vozidel je pěkně vidět. Přitom měli vozidlo žalobce celou dobu v dohledu. Dále pak sdělila na dotaz, zda viděla zřetelně, že řidič vozidla není připoután, že to viděla dobře, pásy visely dolů. Dále na dotaz, zda viděla zřetelně, že řidič vozidla drží telefonní přístroj, uvedla, že toto viděla, určitě telefon držel, ale jestli telefonoval, neví. Sdělila pak také, že po celou dobu měli vozidlo v očním kontaktu.

Na dotaz, co sdělil řidič na místě, uvedla, že řidič řekl, že po Třebíči se nepoutá, a že něco počítá na mobilu, že nemá problém pokutu zaplatit, ale že nechce body.

Na dotaz zástupce žalobce svědkyně uvedla, že z místa jejich stanoviště viděli řidiče vozidla na vzdálenost asi 4 - 5 m. Na dotaz, v jaké ruce držel telefon, uvedla, že v levé ruce. Dále pak uvedla na dotaz, zda v době, kdy jeli za vozidlem, jeli mezi jejich vozidlem a vozidlem řidiče nějaká vozidla, sdělila, že nejela. Dále pak na dotaz, zda může uvést, jak dlouhá doba uběhla od doby, kdy vystoupili z vozidla a přistoupili k vozidlu řidiče, sdělila, že asi 5 sekund. Na dotaz, zda může popsat, o jaký typ telefonu, jaké barvy se jednalo, sdělila, že nemůže. Na dotaz, zda řidiče vyzvali, aby jim telefon ukázal, uvedla, že to si není jistá. Na další dotaz, zda může uvést, jestli se ve vozidle nacházela sada handsfree, sdělila, že neví. Na další dotaz v kolika případech zaregistrovali telefonování za jízdy během měsíce dubna, uvedla, že by se musela podívat do bloku.

Po skončení ústního jednání o přestupku, po přečtení protokolu, zástupce žalobce uvedl, že s jeho obsahem souhlasí, byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, navrhoval výsledek svědka M. Š., adresu neví, ale upřesní ji do 28. 7. 2015, neboť by se mělo jednat o osobu, která byla spolujezdcem obviněného v době, kdy měl obviněný spáchat projednávaný přestupek.

Do uvedeného data žádnou adresu svědka žalobce nesdělil 28. 8. 2015 MěÚ Třebíč pod č. j. OSČ-PŘ-162/2015-11-Tu vydal rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinného ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 16. 4. 2015 v 10:30 hod. na ulici Pražská v obci Třebíč, ve směru jízdy

k obci Červená hospoda, jel jako řidič motorového vozidla tov. zn. a při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj a nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem.

Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.700 Kč a byl zavázán k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že konstatuje, že vzhledem k přesvědčivé a konzistentní výpovědi svědků pprap. M. D. a pprap. V. Ř., kdy jejich výpovědi nevykazují zásadní rozpory a korespondují rovněž s obsahem oznámení o přestupku, nelze interpretovat jinak, než že obviněný dne 16. 4. 2015 v 10:30 hod. na ulici Pražská v obci Třebíč ve směru jízdy k obci Červená hospoda jel jako řidič motorového vozidla tov. zn. a při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a má proto provedené dokazování ve věci dopravního prostředku za ukončené. Během celého správního řízení se nevyskytla žádná indicie, která by u správního orgánu vzbudila sebemenší pochybnost o tom, že by se obviněný některého z výše uvedených přestupků nedopustil. Svědkové v zásadních věcech vypovídali shodně a stejně tak shodně odpovídali na dotazy správního orgánu i právního zástupce obviněného. Výpovědi policistů, kteří v zásadních rysech zcela shodně popsali přestupkové jednání, tvoří společně s dalšími písemnými materiály ucelený důkazní řetězec, a proto lze zcela spolehlivě dovodit odpovědnost obviněného za přestupkové jednání a provádění dalších důkazů v této věci by bylo zcela nadbytečné. Rozdíl ve svědeckých výpovědích spočívá pouze v tom, v jaké ruce obviněný telefon držel, zda v pravé nebo v levé. V sepsaném oznámení o přestupku je uvedeno, že obviněný držel telefon v pravé ruce, toto ve své svědecké výpovědi u správního orgánu potvrdil pprap. D., který si celou událost i vzhledem k časové vzdálenosti pamatoval. Je logické, že vzhledem k časové vzdálenosti od spáchání přestupků, nelze předpokládat, že si budou policisté pamatovat všechny podrobnosti, jako je barva a rozměr telefonu. Policisté neměli na místě řešení přestupků důvod k tomu, aby chtěli po řidiči ukázat mobil, když se řidič na místě ke sděleným přestupkům doznal, navíc ani po zastavení vozidla nebyl řidič připoután bezpečnostním pásem. Obviněný se sám na místě ke spáchaným přestupkům doznal, pouze tvrdil, že netelefonoval, ale počítal něco na kalkulačce. To, že obviněný za jízdy telefonoval, nikdo ze svědků netvrdil. Zde správní orgán uvádí, že obviněnému je kladeno za vinu držení telefonního přístroje v ruce, nikoliv to, že telefonoval. Přestupkem je i držení telefonu v ruce. Držet telefonní přístroj za jízdy a používat ho během řízení jako kalkulačku nebo pro psaní SMS zpráv, považuje správní orgán za větší ohrožení bezpečnosti silničního provozu než samotné telefonování za jízdy, neboť tyto úkony ještě více odvádí řidičovu pozornost na delší dobu od sledování situace v silničním provozu. Při sledování telefonu je pravděpodobnost nehody několikanásobně vyšší, než když se řidič naplno věnuje jízdě. Správní orgán, jak uvedl, nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od obviněného neměli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Vykonávali jen svou služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. V tomto případě nebylo zjištěno nic, co by potvrdzovalo, že policisté tyto zásady porušili. Správní orgán se řídil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotil všechny podklady, které v daném případě tvoří ucelený důkazní řetězec, jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a na základě takto zjištěného stavu věci jednoznačně dospěl k závěru, že obviněný se dopustil uvedeného přestupkového jednání. K přestupku došlo v dopoledních hodinách při dobré viditelnosti, správní orgán nemá pochybnosti o tom, že policisté měli ze své pozice možnost spolehlivě rozpoznat, zda byl obviněný za jízdy

připoután bezpečnostním pásem, a zda držel v ruce telefon. Skutečnost, že obviněný nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem, a že drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem z pozice pozorování, které svědci popsali ve svých výpovědích. Policisté měli možnost ze svého místa vidět do příjíždějícího vozidla jak zepředu přes čelní sklo, tak z boku, když kolem nich vozidlo projíždělo. Správní orgán shledal obviněného vinným ze spáchání přestupku spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem a v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla, neboť provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že obviněný mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

S rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalobce nesouhlasil, podal odvolání, v němž uváděl totožné námitky, které uváděl v později podané žalobě.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvádí, že svědci M. D. a V. Ř. ve svých výpovědích shodně uvedli, že odvolatele viděli, když vykonávali dne 16. 4. 2015 dohled nad bezpečností silničního provozu ze stojícího vozidla, že nemá za jízdy zapnutý bezpečnostní pás a v ruce drží telefon. Důležité je zde zdůraznit, že to, že viděli odvolatele, že není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a že drží v ruce telefon, byl důvod, proč se rozjeli za vozidlem odvolatele, a proč ho zastavili a řešili s ním výše uvedené přestupky. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že oba svědci se při ústním jednání neshodli, v jaké ruce měl odvolatel držet telefonní přístroj. Tuto skutečnost lze celkem logicky chápat vzhledem k časovému odstupu od okamžiku, kdy policisté přestupky zaznamenali (dne 16. 4. 2015), do okamžiku, kdy vypovídali při ústním jednání (dne 22. 7. 2015). V podstatných rysech se výpovědi obou svědků v zásadě shodují. Krajský úřad uvedl, že úkolem policistů je dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Právě proto jejich schopnost vnímat a zachytit v krátkém časovém úseku porušení právních předpisů je daleko větší než u ostatních lidí. Dohled nad silničním provozem znamená, že jejich pozornost je zaměřena právě na dodržování předpisů účastníky silničního provozu, kdy v krátkém časovém úseku jsou schopni zaregistrovat jakékoliv porušení předpisů (např. zda řidič motorového vozidla je za jízdy připoután bezpečnostním pásem, zda řidič za jízdy drží v ruce telefonní přístroj). Podle rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4As 19/2007-114 k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi, není důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Vykonával svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Co se týče věrohodnosti výpovědi odvolatele, lze konstatovat, že je jeho právem jako obviněného z přestupku, hájit se všemi vhodným prostředky (např. není povinen vypovídat pravdu).

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 27. 9. 2017. U tohoto jednání zástupce žalobce zopakoval, že trvá na tom, že správní orgány nerozhodovaly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. V místě, kde policisté stáli, a s ohledem na zatmavená skla vozidla žalobce, nemohli v podstatě vidět vůbec nic. Navíc, výpovědi policistů nejsou

shodné, když jeden z nich uvádí, že žalobce držel telefon v pravé ruce a druhý, že telefon držel v levé ruce. Toto jsou naprosto rozdílné skutečnosti, takže dle názoru žalobce správní orgány z jejich výpovědi nemohly vůbec vycházet. V současné době u policie jsou policejní vozidla vybavena takovou technikou, že mohl být v daném případě pořízen záznam, z něhož by bylo patrné, zda se žalobce přestupkových jednání dopustil či nikoliv, a dokonce se dá takový záznam i rozfázovat, aby pracovníci správních orgánů, kteří přestupek vyřizují, jasně viděli, zda k přestupkovému jednání došlo či nikoliv. Dále uvedl, že netvrdí, že policisté si přestupkové jednání žalobce vymysleli, trval však na tom, že do vozidla žalobce vůbec neviděli a v dnešní době všichni ví, jak se někteří policisté vůči řidičům chovají. Myslí si, že policisté se ve své „horlivosti“ mohli i zmýlit. Za situace, kdy neexistují žádné jiné důkazy než výpovědi policistů, má za to, že rozhodnutí žalovaného by mělo být zrušeno, věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, v němž by přestupkové řízení vůči žalobci bylo zastaveno. V tomto směru poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7As 102/2010-86. Myslí si, že aby výpověď policistů byla věrohodná, museli by se nejen shodovat, ale i blíže popsat údajný mobilní telefon, např. jakých byl rozměrů, jaké značky apod. Žalobce klidně mohl v ruce držet hračku ve tvaru mobilního telefonu, který by vezl např. jako dárek. Založil do spisu část odůvodnění rozsudku NSS č. j. 7As 102/2010-86, v němž uvedeno:

„Stěžovatel a policisté se dále neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli přitom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. Jedná se přitom o klíčovou skutečnost skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno např. fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědi policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by např. měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici.

Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavního hlediska zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného. S ohledem na shora uvedené a na hlavní atributy právního státu nelze jinak, než řízení pro nedostatek důkazů zastavit, kdy navíc na základě existujících důkazů nelze nad jakoukoliv pochybnost prokázat, že se skutek popsany v obvinění z přestupku vůbec stal“.

Zástupce žalovaného u nařízeného soudního jednání pak uvedl, že se plně odvolává na písemné vyjádření k žalobě a dodal, že z judikatury NSS obecně vyplývá, jaká síla a váha se přikládá výpovědi policistů, pokud se v jejich případě nevyskytuje „přemíra horlivosti“.

To v daném případě nebylo, hlídka policie vykonávala v rámci svých služebních povinností běžný dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Tento dohled byl vykonáván v obci, kde řidiči jedou rychlostí do 50 km/h, dohled vykonávají školení policisté, jejichž běžnou činností je právě dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. V daném případě se jednalo o přestupky, které nebývají zaznamenány žádnou záznamovou technikou, ale o přestupky, které jsou běžnými smysly vnímatelné policisty. Pokud jde o držení či jinou manipulaci s mobilním telefonem, zcela jednoznačně školení policisté toto mohou zjistit běžně pohledem do vozidla a toto je v podstatě zjistitelné každým běžným občanem, pokud by se zaměřil na vozidla a sledoval jejich provoz. Stejně tak to je i s připoutáním se bezpečnostními pásy. Zcela běžnou výmluvou řidičů, pokud jde o mobilní telefony, je tvrzení, že drželi něco jiného. Pokud jde o výpověď policistů, nic na hodnotě svědecké výpovědi nemění ani skutečnost, že se v některých detailech neshodli. Naopak bylo by podivné, pokud by ve všem vypovídali naprosto shodně. Není tedy důvodu o svědecké výpovědi policistů pochybovat.

Zástupce žalobce u tohoto soudního jednání pak uvedl, že znovu chce poukázat na rozsudek NSS č. j. 7As 102/2010-86, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že v případě držení či nedržení mobilního telefonu se jedná o obtížně zachytitelné jednání. Pokud správní orgány staví přestupkové jednání žalobce pouze na výpovědi policistů, a jiné důkazy nemají, musely by být výpovědi policistů naprosto shodné tak, aby vybalancovaly nedostatek dalších důkazů. To se však v tomto konkrétním případě nestalo a správní orgány staví přestupkové jednání žalobce pouze na výpovědi dvou policistů, které nejsou ještě zcela shodné. Trval na tom, že pokud vozidlo žalobce jelo rychlostí kolem 50 km/h, z místa, kde vykonávali svou činnost policisté, do vozidla žalobce nemohli vidět, takže vůbec nemohli vidět, zda drží mobilní telefon, a zda je připoután bezpečnostními pásy, jak tvrdí. Zdůrazňoval, že nejenom výpověď policistů má jistou důkazní hodnotu, ale že je třeba vycházet také z výpovědi toho, kdo se měl údajně přestupků dopustit.

Zástupce žalovaného pak uvedl, že na místě, kde policisté zjistili přestupková jednání žalobce, nebyli vysláni za tím účelem, aby „chytali“ řidiče, kteří nejsou připoutáni bezpečnostními pásy, nebo kteří telefonují nebo jinak manipulují s mobilními telefony. Policisté byli vysláni na uvedené místo, které je dopravně problematické proto, aby dohlíželi nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a samozřejmě, aby si přitom všímali jednotlivých projíždějících vozidel. Z tohoto důvodu prostě projíždějící vozidla nezaznamenávali na záznamové zařízení, takže takový důkaz nelze nabídnout.

Zástupce žalobce pak uvedl, že už ve správním řízení žalobce navrhoval, aby bylo provedeno místní šetření, kterým by se jednoznačně prokázalo, že v tomto konkrétním případě nemohli policisté do vozidla žalobce vůbec vidět. Každý konkrétní případ by se totiž měl posuzovat individuálně. Trval na tom, že v daném případě policisté nic neviděli, mohli se splést a pouze z tohoto důvodu je žalobce obviňován z přestupkových jednání, kterých se nedopustil. Myslí si, že v podstatě skutkově stejnou věc řešil již Nejvyšší správní soud, jak vyplývá z rozsudku, na který žalobce poukázal.

Zástupce žalobce ani žalovaného nenavrhli provedení již žádného dalšího dokazování.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud uvádí, že s žalobou žalobce se neztotožňuje, naopak má za to, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a věc správně právně posouzena. Pokud jde o přestupky, které jsou kladeny žalobci za vinu, jejich skutková podstata spočívá v tom, že žalobce při řízení vozidla měl v ruce držet mobilní telefon, a že při jízdě nebyl připoután bezpečnostními pásy.

Žalobce, jak soud uvedl, namítá, že dle jeho názoru toto nebylo prokázáno a poukazoval na to, že správní orgány vyšly pouze z výpovědí svědků – dvou policistů, kdy tyto výpovědi dle žalobce nejsou zcela konzistentní a navíc, pokud jde o mobilní telefon, policisté ho vůbec nepopsali, neuvedli např. jeho velikost, barvu, značku apod. Dle žalobcova názoru navíc mělo být přestupkové jednání, pokud má být žalobci bezpečně prokázáno, zaznamenáno na nějakém záznamovém zařízení, když v současné době policejní vozidla jsou takovouto technikou vybavena.

S tímto názorem žalobce se soud neztotožňuje. Oba dva policisté po zákonném poučení svědků byli vyslýcháni před správním orgánem a soud má za to, že pokud jde o jejich výpovědi, žádné větší rozpory v nich nejsou. Je sice pravdou, že jeden z policistů uváděl, že žalobce držel mobilní telefon v pravé ruce a druhý uvádí v levé ruce, soud však má za to, že s ohledem na časový odstup, kdy k přestupkovému jednání mělo dojít (16. 4. 2015), a datum výslechu policistů jako svědků (22. 7. 2015), si nemuseli tito na každý detail již pamatovat, neboť od spáchání přestupků uplynuly zhruba tři měsíce, zvláště, když policisté uvedli, že v podstatě každý měsíc řeší několik přestupkových jednání řidičů stejného typu.

V zásadních věcech však výpovědi policistů jsou shodné, a je z nich zcela jednoznačně patrné, že oba policisté viděli, jak žalobce při jízdě drží v ruce mobilní telefon a není za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

Soud zde uvádí, že z výpovědí svědků vyplývá, že stáli na vyvýšeném místě, na místě, o němž věděli, že z něj na komunikaci na ulici Pražské je dobře vidět. Oba také shodně uvedli, že do vozidla žalobce dobře viděli, že bylo jasné počasí, ve výhledu jim nic nebránilo, shodně uvedli, že žalobce netelefonoval, pouze, že v ruce držel mobilní telefon a uvedli to, co je sděleno již v Úředním záznamu ze dne 16. 4. 2015, že žalobce tvrdil, že měl zapnutou kalkulačku a počítal něco svému kolegovi. V tomto směru je výpověď obou policistů shodná, a jak soud uvedl, je podpořena i úředním záznamem, neboť s ním zcela koresponduje.

Stejně tak nemá soud pochybnosti o tom, že policisté jasně viděli, jak shodně uvedli, že žalobce při jízdě není připoután bezpečnostními pásy.

Soud pak uvádí, že je zcela běžné při řešení přestupkových jednání řidičů policisty, že takovéto jednání, tedy uvedený typ přestupkových jednání, není zaznamenáván na žádné záznamové zařízení, policisté prostě uvedeného dne vykonávali běžný dohled nad bezpečností silničního provozu v Městské části Borovina v Třebíči a přitom si všímali projíždějících motorových vozidel a přitom viděli, jak žalobce drží v ruce mobilní telefon a není připoután bezpečnostními pásy. Toto mohli zcela normálně vidět, tedy zaznamenat svými smysly, k tomu není potřeba záznamu na žádné záznamové zařízení.

Soud pak nesouhlasí s tím, že by v dané věci, aby výpověď policistů byla pravdivá, musel být detailně např. popsán mobilní telefon, který měl žalobce držet. Pokud jde o danou situaci, má soud za to, že se nejedná o situaci, kterou popisuje zástupce žalobce s odkazem na

rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7As 102/2010-86. Je to proto, že policisté vykonávali, jak soud uvedl, běžný dohled nad bezpečností silničního provozu, řidiče běžným způsobem zastavili, nevyvíjeli žádnou „nadměrnou horlivost“, s žalobcem jednali slušně, takže z toho všeho nelze usuzovat, že by měli nějaký „zájem“ na tom, aby obvinili z přestupkového jednání nevinného řidiče. Pokud jde tedy o policisty, z ničeho nevyplývá, že by měli nějaký zájem na tom, aby konkrétně žalobce z uvedeného přestupkového jednání obvinili, pokud by se ho nedopustil, na věci neměli žádný zájem, naopak žalobce jako řidič, který se řízením motorových vozidel živí, měl eminentní zájem na tom, aby nebyl za přestupkové jednání obviněn. Jak sám uvedl poté, kdy byl policisty kontrolován, zaplacení pokuty by mu nevadilo, nechtěl však mít připsané „body“, neboť to samozřejmě pro každého řidiče může být značný problém.

Za této situace, kdy věc soud hodnotí tak, že výpovědi policistů jsou v zásadních a podstatných věcech konzistentní, má soud prokázané, že žalobce se přestupkových jednání, ze kterých byl obviněn, dopustil. Žalobu jako nedůvodnou proto dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, ten náklady nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. října 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.